

ஆக்ம ஜோடி

சம்பந்தர்.

சம்பந்தர் தேவாரம்

—[திருச்சிற்றம்பலம்]—

ஆத்ம

ஜோதி

“எல்லா உலகிற்கும் இறைவன் ஒருவனே
எல்லா உடலும் இறைவன் ஆயுமே.”—சுத்தானந்தர்.

ஜோதி 3

கரணி வைகாசிமீ

சடர் 7

பொருளாடக்கம்

	விடையம்	பக்கம்
1	சம்பந்தர் தேவாரம்	181
2	ஆங்கைய பிள்ளையார்	இராமலிங்கச்வாமி 182
3	நன் அடியார் இடர்களையாப்	ஆசிரியர் 183
4	மோனக்தூர்	கங்காதரன் 186
5	தாயசிந்தனைக் களஞ்சியம்	சுவாமி சிவானந்தர் 188
6	நூன்ப்பாலுன்டு	மிராசரி சோமசுந்தரம் 189
7	குத்தானந்த வணக்கம்	பரமஹமச்சாரசன் 193
8	ஏன் தாய்	சரசன் 195
9	சுதா முரீ பிரஸ்ராவா அவர்களின் அருள் மோட்டுகள்	197
10	பாம் பேராஜன வணக்கது	வாசதீசவன் 198
11	சுத்துப் தண்டும் தூண்டும்	ச. மு. பிள்ளை 199
12	சைவக்கிழை விளக்கமும்	சண்முகசுந்தரசர்மா 201
13	மரித்தும் ஊக்கமும்	கீ. மகேந்திரன் 204
14	சேஷ்டத்திரட்டு	207

ஆத்ம ஜோதி

(ஓர் ஆத்மீக மாத வேந்தியீடு)

ஆயுள் சந்தர்	ரூ. 75-00
வருடாச் சந்தர்	ரூ. 3-00
தனிப்பிரதி	ரூ. 30

“ஆத்மஜோதி நிலையம்”

சாவலப்படிடி.

(இலங்கை)

காத லாகீக் கசிந்துகண் ணீர்மல்கி
லூது வார்த்தமை நன்னெறிக்(து) உய்ப்பது
வேத நான்கினும் மேய்ப்போரு ஸாவது
நாதன் நாம நமச்சி வாயவே.

சிறையாரு மடக்கிளியே இங்கேவா தேஞ்சேபோல்
முறையாலே உண்ட்தருவன் மோய்ப்பளத் தோடேரளாங்
துறையாருங் கடல்தோணி புரத்தீசன் துளங்குமிளம்
பிறையாளன் திருநாமம் எனக்கோருகாற் பேசாயே.

எங்கேனும் யாதாகிப் பிறந்திடனும் தன் அடியார்க்கு
இங்கேயேன் றருள்புரியும் எம்பேருமான் எருதேறிக்
கோங்கேயு மலர்ச்சோலைக் குளிர்பிரம புரத்துறையும்
சங்கேயோத் தோளிர்மேனிச் சங்கரன்றன் தன்மைகளோ.

மந்திர மாவது நீறு வானவர் மேலது நீறு
சுந்தர மாவது நீறு துதிக்கப் படுவது நீறு
தந்திரமாவது நீறு சமயத்தில் உள்ளது நீறு
சேந்துவர் வாய்உமை பங்கன் திருஆல வாயான் திருநீறே.

வாழ்க் அந்தனர் வானவர் ஆனினம்
வீழ்க் தண்புனல் வேந்தனும் ஓங்குக
ஆழ்க் தீயதேல் லாம்அரன் நாமமே
குழ்க் வையக மும்துயர் தீர்கவே.

ஆன்டைய பிள்ளையாரருண் மாலை

திருச்சிந்தம்பலம்

உலகிய வுணர்வோ ரணுத்துனை யேனு
முற்றிலாச் சிறியவோர் டாஙுவத்
திலகிய வேங்க்குள் எரிநுந்தரு னெறியி
வேற்றவுங் தழிலா மையினான்
விலகுறுங் காலத் தடிக்கடி யேற
விடுத்துப்பின் விலகுரு தளித்தாய்
அலகிலா வணர்ச்சி யளித்தனை யுன்ற
ஏருட்கடற் பெருமை யேன்புகல் வேன்
திலகாற் காழி ஞான சம்பந்தத்
தேள்ளாமு தாஞ்சிவ குருவே.

சீரார் சண்பைக் கவுணியர்தாந் தேப்பவமாபிற் றிகழ்விளாக்கே
தேவிட்டா துளத்திற் றித்திக்குந் தேனேயழியாச் சேல்வமே
காரார்மிடற்றப் பவளாமலைக் கண்ணீன் முளைத்த கற்பகமே
கரும்பே கனியே யேன்னிரண்டு கண்ணேன் கண்ணீற் கருமணியே
யேரார் பருவ முன்றிலுமை யினிய முலைப்பா லெதேஞ்துட்டு
மின்பக் குதலை மோழிக்குருங்தே யேன்னு ருயிருக் கோரு துனையே
பேரார் ஞான சம்பந்தப் பெருமானே நின் றிருப்புகழைப்
பேசகின்றோர் மேன்மேலும் பேருஞ் சேல்வத்திற் பிறங்குவரே.

—இராமலிங்க சுவாமிகள்

“ நின் அடியார் இடாக்ளையாய் ”

【ஆசிரியர்】

இறைவனைக் கோபிலில் சென்று வழிபட விரும்பிய மாந்தர் தமது இன்னல்களையெல்லாம் எம்பெருமானிடங் கூறி அவற்றை யெல்லாம் தீர்த்து வைக்கும்படி வேண்டுதல் மரபு. தத்தம் கஷ்டங்களையெல்லாம் தனித்தனி யே முறையிடுவார்கள். எனக்கு உத்தியோகத்தில் உயர்வு செய்துதா; என் பிள்ளையைப் பரீட்சையில் தேறவை; எனக்கொரு குழங்கத கொடு; என் வருத் தத்தை நீக்கி விடு; தேர்தவில் எனக்கு வெற்றியைக் கொடு இவைப் புக்கங்கள் நாற்றுக்குத்தொண்ணுறைந்பது வீதமா ஞேரின் வேண்டுகோள்.

பிச்சைக்காரன் ஒருவன் ஒருமுறை அரிதில் முயன்று ஓர் அரசனைச் சந்தித்தான். அரசன் உனக்கு வேண்டியதென்ன? என்றால் இரண்டு படி அரிசி வேண்டுமென்றான் பிச்சைக்காரன். அரசன் நாலு படியாகக் கொடுத்து அனுப்பிவைத் தான். இந்தப் பிச்சைக்காரனுடைய நிலபரத்தில்தான் உலக மக்களிற் பெரும்பாலோர் இருக்கின்றனர். அரசனுடைய தரி சனமோ கிடைத்தற்கரியது. கிடைத்த தரிசனத்தை இரண்டு படி அரிசிக்குப் பயன் படுத்தினால் பிச்சைக்காரன்.

ஒருமுறை விவேகானங்தர் தமது குடும்ப வறுமையை நீக்கும்படி குருநாதரிடம் வேண்டினார். தேவியிடம் அதைக் கேட்கும் சக்தியைப் பரமஹம்சர் விவேகானங்குதருக்கு அளித்தார். தேவியைக் கண் குளிரக் கண்ட விவேகானங்தர் கேட்க வேண்டுவதெல்லாம் மறந்தார். அறியவேண்டுவதை அறியாதபோது உலகமே பெரிதாகத் தோன்றியது. “ பரத்தை மறைத்தது பார்முதல் பூதம் ” அறியவேண்டுவதை அறிந்தபோது உலகம் மிகமிக அர்ப்பமாகத் தெரிந்தது. “ பரத்தில் மறைந்தது பார்முதல் பூதம் ”

இறைவனிடத்திலே, குழங்கள் தமது பெற்றுரிடத்தில் தமது குறைகளைச் சொல்வதுபோல் நாம் எமது குறைகளையெல்லாம் சொல்லி நிசிர்த்தி செய்வது பிழை என்கிறீரே இறைவனிடத்தில் இதை எப்படித்தான் பெறுவதென்று வாசகர்களுக்குச் சங்கேதம் எழும்புகிறது. நாங்கள் அவன் புகழ் பாடி அவனில்

ஒன்றுபடப் பிறக்கோமேயல்லாமல் மேலும்மேலும் பிறப்பை வளர்த்துக்கொண்டு செல்லவா பிறக்கோம். திருநாமம் அஞ்ச எழுத்தும் செப்பாதவன் பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்கின்றன.

எம்மை எப்படி வைத்திருக்கவேண்டும்? எமது தேவை என்ன? என்பதுபற்றி இறைவன் அறியாதவனு? அவன் முற்று முனைர்ந்தவனல்லவா? அவனிடத்தில் எதை, என்? கேட்கவேண்டும். அப்படி அவனிடத்தில் ஏதாவது கேட்டுப்பெறவேண்டுமா? வேண்டுமாயின் அப்பனே! உலகில் எல்லோரும் சேமமாயிருக்க அருள் புரிவாய்! என்று வேண்டுங்கள். அந்த எல்லோருக்குள் ரூம் நீங்களும் அடங்குகிறீர்கள் அல்லவா? சன்னிமாத்திரம் குறித்து என் குறுகிய நோக்கில் கேட்கவேண்டும். நானே, நீ. அதுவே, எல்லாம். இந்த உண்மையை அறிந்துவிட்டால் நான் மாத்திரம் நல்லாயிருக்கவேண்டும்; எனது வயலுக்குமாத்திரம் மழை பெய்யவேண்டுமென்று எவனுவது விரும்புவானு? எங்கா வது ஒருவனுடைய வயலுக்குமாத்திரம் மழைபெய்து மற்றைய வயல்களுக்குப் பெய்யாதொழிந்ததுண்டா? சூரியன் யாரையா வது தவிர்த்துக் காய்ந்ததுண்டா?

இறைவன் கருணையே பொதுவானது. யாருக்கும் ஒரே மாதிரி அருள் பாலிக்கிறான். அவனருளை நாமெல்லாரும் பெறுவோம். நாமெல்லாரும் சுகிப்போம். இந்த இடத்தில் சம்பந்தப் பெருமானின் தேவாசத்தை நினைவுக்குக்கொண்டுவருவோம்.

“நின்னடியே வழிபடுவோன் நிமலாநினக் கருத என்னடியான் உயிரைவவ்வேல் என்றடற்குற் றதைத்த போன்னடியே பரவி நாளும் பூவோடு நீர் சுமக்கும் நின்னடியார் இடர்களையாய் நேஞ்சுகளமே யவனே”

—திருநெங்களத்தில் அமர்ந்த பெருமானே! சுத்த இயல்பு டையவனே! வேறேஞ்றையும் வேண்டாது உன் திருவடிகளையே மறவாது வழிபடும் மார்க்கண்டேயன் யமபாதையினின்றுங் தன்னைவிடுக்கும்படி உன்னைக் கருதித் துதிக்க, ‘என் அடியவனது உயிரை அபகரிக்காதே’ என்று சொல்லி வலிய யமனை உதைத்த பொன்போன்ற திருவடிகளையே தினமும் புகழ்ந்து, திரு மஞ்சனத்திற்கு நீரும், அருச்சனைக்குப் பூவும் எடுத்துச்

சென்று வழிபடும் உன் அடியார்களின் துண்பங்களைக் தீர்த்து அருள்வாயாக.

சம்பந்தப் பெருமான் என்னிடர்களையாய் என்று கூறியிருக்கலாம். ஆனால் அவர் அங்கனம் கூறினாரில்லை. நின்னடியார் எனும்போது அவரும் அக்கட்டத்துள் அடங்குகிறால் வலா? இதுதான் தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரையும் நினைக்கும் மனிதப் பண்பு. நான் என் பதற்று நீயாகி எங்கும் தானும் நிற்கும் நிலை. அந்தப் பதிகம் முழுவதும் அவ்வண்ணமே வேண்டுகிறார் சம்பந்தப் பெருமான்.

“உயர்ந்த நிறையுடையார் இடர்களையாய்”

“இராப்பகலும் நினைத்தேழுவார் இடர்களையாய்”

“நின்தாள் நிழற்கீழ் நீங்கிநில்லார் இடர்களையாய்”

“அடியையே பரவும் நிருத்தர் கீதர் இடர்களையாய்”

“எம்பேருமா என்னிந்த நீறுகொண்டார் இடர்களையாய்”

“இராப்பகலும் நின்றுநைவார் இடர்களையாய்”

“போன்னடியின் நீழல் வாழ்வார் இடர்களையாய்”

“நின்னடியே நேஞ்சில்லைப்பார் இடர்களையாய்”

இங்கு கூறப்பட்ட எந்த இடத்திலாவது தன்னை நினைத்தாரில்லை. தான் என்பதொன்றிருந்தால்லவா அதைப்பற்றி நினைவு எழும். கற்புரம் சுவாலையாக உருமாறுவதுபோல நான் எனதென்பதெல்லாம் நீ என்பதற்குள் கலந்துவிடுகின்றன.

மூன்று வயதிலேயே சூரியசம்பந்தக் குழந்தை உடல் தங்கைபை மறந்து உயிரிர்த் தங்கையை அழைத்துப் பாலுண்டதல் வலா?

மனத்தை மாசற்ற பிள்ளைபோலாக்கு; ஆர்வப் பசிகொள். அம்மையே அப்பா’ என்று ஆருயிர்த் தங்கையைப் கூவு. அவன் தனது ஞானப் பாலையூட்டி யுன்னிபாட்டொண்டு ஞான சம்பந்தனாக்குவான். நீ கைத்தாளம் போட்டுத் துதி; அவன் பொற்றுளமளிப்பான். நீ காலால் நடக்கு திருத்தலம் புகு; உனக்கு முத்துப் பல்லக்கனுப்புவான். ஆனால் பல்லக்கேற வேண்டும் என்ற ஆசையுடன் அவனை வேண்டாதே. இறைவனைத் தவிர வேறேஞ்றும் விரும்பாதே. அவனை அடை அனைத்தும் தம்மால் எய்தும். அவன் அன்பர்க்கன்பன், அடியார்க்கொனியன், உள்ளாங் தவர் கள்வன், உன் உள்ளத்தொளிந்த கள்வன். அவனைக் கண்டுபெடி!

திருநானசம்பந்தர் குருபூசைத் திருநாள்—23-5-51

போனக் குரல்

[கங்காதாரன்]

1 உண்மையான இன்பம் நமக்கு அன்னியமாக புற உலகில் எங்குமில்லை. அது நமது இதயத்தின் ஆழங்க அமைதியின் மோனத்தில் தானே தானாக இலக்கும் மெய்ப்பொருளிடமே உள்ளது.

2 புல்லீனாயும் மன்னத்தியும் வென்று உள்ளொளி பெற்றவனே அமரன். அவ்வொளி பெற்ற உள்ளமே அறியாத நித்திய இன்பத்தின் உறைவிடம். அங்கு, சான் உண்மைபான சாந்தியும் சமர சமூம் நிலவுகிறது. அதுவே ஆனந்த நிலையம்.

3 கொழுக்கேத்தறும் செந்தண்ஸ்போல் மேல் கோக்கி எழும் ஆர்வத்தியும், தடைகளைக் கண்டஞ்சர கெஞ்சமும் மன உரமும், இன்பத்தையும், துன்பத்தையும், இதழ்ச்சியையும் புகழ்ச்சியையும் சமமாக நோக்கும் மனச்சூலையும், இறைவனுடைய வற்றுத் பெருங் கருணையில் அசைக்க முடியாத நம்பித்தையுடன் கூடிய சமர்ப்பணமும் இருப்பின் ஏவரும் இறைவுணர்வில் நிலைக்க முடியும்.

4 இன்பமும் துன்பமும் கலங்கதே இவ்வுலக வாழ்வாகும் இன்பக் கலப்பற்ற துன்பத்தையோ, துன்பக் கலப்பற்ற இன்பத்தையோ எவரும் எங்குங் காணமுடியாது. ஒன்றினின்றும் மற்றொன்றை பிரிக்க முயல்வதும் அறியாமையே ஆகும். ஆகையினால் அனைத்தையும் சமமாக நோக்கும் மன நிலைபைப்பெற முயலவேண்டும்.

5 மரணத்தின் மூலமாக வழிக்கைத் துயரங்களினின்றும் விடுதலை அடைக்குவிடமுடியாது. என்னில் பிறந்தார் இறப்பதும், இறந்தார் பிறப்பதும் எவராலும் தடுக்கவோ மாற்றவோ முடியாத இயற்கையின் நியதியாகும், நாம் எந்த கஷ்டங்களினின்றும் விடுபடுவதற்காக மரணத்தை விரும்புகிறோமா அவற்றையே மீண்டும் மறு பிறவி எப்தும்போது அனுபவிக்க வேண்டும்.

வரும். நாம் ஜீவ யாத்திரையின் இறுதி லட்சியத்தை அடையும்வரை பிறப்பிறப்பெனும் பெருஞ் சுழற் புயலில் அகப்பட்டு மாறி மாறி பிறந்து இறந்து பலவித கஷ்டங்களுக்குள்ளாகியே தீரவேண்டும். இதில் சிறிதும் ஜையில்லை.

6 நாம் எத்த சத்தொருளினின்றும் தோன்றி இயங்குகின்றேன்மோ, நாம் கானும் இப்பிரபஞ்சத் தோற்றங்கள் யாவும் எதனுடைய எல்லையிலா ஆற்றலின் விளக்கமோ, எதன் அருளின் நேல் ஒரு வினாக்கூட கம்மால் ஜீவிக்க முடியாதோ, ஊழிக் காலத்தில் அனைத்தும் எதில் ஒடுங்கி லயமாகி விடுமோ அப்பரம் பொருளோ, உலகாய் விரிந்த முழுமுதலை நம் முன்னும் உலகிலும் காணுதலையில் கமக்குவிமோசனம் இல்லை; விடுதலை இல்லை. வாழ்வில் உண்மையான இன்பத்தை அனுபவிக்கவும் முடியாது. கமக்கு விடுதலை அளிக்கவல்லது பரம் பொருள் தரிசனம் ஒன்றே. இதுவே மானிட வாழ்வின் குறிக்கொளும், முடிவற்ற ஜீவ யாத்திரையின் இறுதி இலக்குமாகும்.

7 மெய்ஞ்சானக் கதிர்களின் ஒளிக்கதிர்கள் நம் மூள்ளத்தில் ஊடுருவிப் பாய்க்கு, அறியாமை எனும் காரிருள் அழிக்கும் போதே உள்ள மலர்ச்சியற்று உண்மை உணர்வாகும் வாழ்க்கைத் துபரங்கள் ஒழியும் வாழ்வின் கேள்விகளுக்கு விடைகாண்போம். சிருஷ்டியின் பரம ரகசியங்கள் யாவும் தெளிவாகும்.

8. வாழ்வில் நாம் இன்ப துன்பங்களை அனுபவிப்பதற்கு மூலகாரணம் மனமேயாகும். மனம் அமைதியற்ற உள்ளுணர்வு மலர்ச்சியறுவதன் மூலம் வாழ்வின் உண்மையை உணர்ந்தால் பினி மூப்பு சாக்காடு பயங்கரமான வாழ்க்கைப் போராட்டங்கள், அலைமோதி கொந்தளித்து குழுறும் உலகப் புரட்சி இவற்றின் மத்தியிலேயே கலக்கமற்ற அமைதியையும் கட்டற்ற இன்பத்தையும் அனுபவிக்கமுடியும். இங்கிலையில் இவ்வுலக வாழ்க்கை இன்னல் தரும் சிறைக்கோட்டமா அன்றி இன்னிசைப் பன்னையில் எழும்ப இறைவன் இயற்கையன்னையுடன் புரியும் பரவச நடனமாகத் தோன்றும். உலகமெலாம் புத்துணர்வும் புது வாழ்வும், புத்தெழுச்சியும், மறு மலர்ச்சியமுற்று புது யுகத்தின் அற்புதக் காட்சிகள் நிறைந்த கவ ஜீவனத்தின் அருளேநைத் தையத்தை கோக்கி முன்னேறிக் கொண்டிருப்பதைக் காண்போம்.

தூயசிந்தனைக் களஞ்சியம்

【 பீரி சுவாமி சிவானந்த சரஸ்வதியவர்கள்நூலிலிருந்து
திரட்டப்பெற்றது.】

36. சாதுக்கஞ்சன் செய்யும் ஒரு நிமிட சினேகமானது பிறப்பிறப்பென்னும் பெரும் சமுத்திரத்தைத் தாண்ட ஒரு புகையைத் தயாரிக்கிறது.

37. ஆத்மானுபவமே உண்மையான மதம். மற்றவையாவும் அதற்கென தயாரிப்பே.

38. ஒரு கோயிலைச் சிறப்பிப்பது கட்டிடமன்ற. ஜனங்களே, இதைத்தான் நாம் எப்போதும் மறந்துவிடுகிறோம்.

39. ஒவ்வொரு வருஷ முடிவிலும் வாழ்க்கை என்னும் வரவு செலவுக் கணக்கில் அதிகமான வாபம் கிட்டியுள்ளதா என்று கவனி.

40. தெய்வீக கருமங்களில் முழு சக்தியாகிற முன் பணத்தை ஈடுபடுத்தி பலன்களை அகிகப்படுத்து.

41. பிரார்த்தனையும், பட்டினி இருப்பதும்போன்ற தூயமைப்படுத்தும் சாதனங்கள் வேறு இல்லை.

42. மனம் செலுத்தாத வெறும் உதடுகளால் செய்யும் பிரார்த்தனை பித்தனையைத் தட்டுவதற்கும் ஜாலர் கொட்டுவதற்கும் சமம்.

43. பிரார்த்தனையும் சோமபேறித்தனமும் சேர்ந்திருக்க முடியாது.

44. மனம் ஒப்பிச் செய்யும் பிரார்த்தனை மனிநனுக்கு அடுத்தபடி இன்னது செய்வது என்பதைத்தானே காட்டும்.

45. அலுப்பைத் தரும் வாழ்வாகிற கெடும் பாதையில் மோகஷம் நாடிச் செல்லும் வழிப்போக்கனுக்கு நம்பக்கடிய வழித் துணியாக உதவுவது பிரார்த்தனையே.

ஞானப் பாலுண்டு நன்னெறி காட்டிய
பிள்ளையார்.

பிரமசாரி சோமகங்கரம்

பிள்ளையார் அவதாரஞ் செய்தபோது ஆன்மாக்கள் பேரு மகிழ்ச்சியடைங்கனர். தேவர்களும், ஒரு காலத்தில் சரவனேற் பவரான முருகன் அதிக கொடுமையிழைத்த அசரரை அழித்து தங்களைப் பொன் னுலகில் வாழுச் செய்தவாறு இப்பொழுது மும் மலப் பகையைப் போக்கி ஆன்மாக்களைச் சிவலோகத்தில் ஞான சூரியராக அவதரிக்கச் செய்கின்றாரேன நினைந்து நினைந்து பேரானக்கட்டளைல் மூழ்கினர். அவதாரம் செய்த பிள்ளையார் யாவரா லுர் போற்றப்பட்டு முரகப் பெருமானே என்று யாவரும் பின் எளிதில் உணர்ந்து களிக்குமாறு அக்காளியம் பதியிலுள்ளார் யாவராக்கும் அவரவருள்ளத்தில் களிப்பையும் ஆனந்தத்தையும் விளாவித்தனர். தெய்வத்தினிடத்தில் யாவராக்கும் அன்புண்டாகல் இயல்பாகலானும் பிள்ளையார் தெய்வமேயாகலானும் எல் லோர்க்கும் அன்பும் ஆனந்தமும் உண்டாயிற்று. பால சூரியனைப் போல் பிரகாசிக்கின்ற புகவிவார் பிள்ளையாரை தாயானவள் அன்பாகிய தூயபாலை ஊட்டி வளர்த்தாள். ஆநந்தப் பிள்ளையென்று நாமகரணம் செய்தனர். மாதங்கள் பல சென்றன. ஆநந்தப் பிள்ளையார் சங்கிரன் தவழும் திரு மாளிகையின் முற்றத்தில் தவழ்ந்து செல்லும் பருவத்தை அடைந்தார். பின் தளர்ந்தைப் பருவத்தையைடையவே சைவமார்க்கத்தில் வரும் பருவத்தைக் காட்டுகின்றவர்போல் தாதையர் கைப்பற்றி நடந்தருளி விளையாடத் தொடங்கினார். இப்படித் திங்கள் பல கழிந்ததும் சிவம் பெருக்கும் பிள்ளையார் மூவாண்டெய்தினர்.

பிள்ளையாருக்கு மூலாண்டு செல்கின்ற காலத்தில் தந்தையாகிய சிவபாதவி (இ) ருதையர் என்றும்போல அச்சீகாழி நகரி ஊள்ள சிவபெருமான் கோயிற்றிருக்குளமாகிய பிரம தீர்த்தத்தில் நீராடும் பொருட்டு தம் திருமாளிகையைவிட்டுப் புறப்பட்டார். தந்தையர் புறப்பட்டதைக் கண்ட பிள்ளையார் தாம் வந்த காரணத்திற்கேற்ற செயலைச் செய்யும் குறிப்புடையராய் அக்குறிப்பின்படியே இனிச் செய்யவேண்டிய செயலுக்கு அருள்

வந்து கூடவும் கிண்கிணி அணிந்த திருவடிகளைப் பூமியிற் தட்டிடக் கூட்டிக்கொண்டு பிதாவைப் பின்தொடர்ந்து சென்றார். திரும்பிப் பார்த்த தங்கையார் தம்முடன் வராவணனும் கோபமுடையவராய் பயமுறுத்தி விலக்கினார். பாசவசப்பட்ட பிள்ளையாராயினங்கே தடைப்பட்டுத் திருமாளிகைக்குத் திரும்புவார். ஆனால், அருள் வசப்பட்டவராதலின் அவ்வருஞ்சுடைய தங்கையிடத்தே போகத் துணிந்தார். அமைவரைகள் சொல்லியும் கோரத அச்சிறு குழங்கை பிரிவுணர்வு தோன்றியபொழுதே பிரியா நிலைமையைக் கூட்ட தோணியப்பரின் அருளானது வந்து கூட தங்கையாரைப் பின்தொடர்ந்தே சென்றது. அருட்துறைக்குப் போக அவாவி நிற்கும் பிள்ளையின் நிலையைப்புரிந்து “உனது செய்கை இதுவாயில் வருவாயாக,” என்று தங்கையார் அழைத்துக்கொண்டு சென்றனர். சிவபாதவிருஞ்சபார் தீர்த்தக்கரை மருங்கு சேர்தலும் அக்குளக்கரையில் பிள்ளையாரை இருக்கச் செய்தனர். பிள்ளையைக் கொடுத்த இறைவனே பெருங்காவலென்று, “தோணியப்பா! நீதான் இப்பிள்ளைக்கு அப்பன், நான்று, உண்ணிடம் ஒப்பித்தேன். நீ பாதுகாத்துக்கொள்வாயாக, என்று பிரார்த்தித்து வணங்கி, பிள்ளையைக் குளக்கரையில் விடுத்து விதிப்படி நீராடினார்.

அங்கனம் தங்கையார் நிரில் மூழ்கி நெடுநேசமாக அவரைக் காணப் பெறுத பிள்ளையார் அங்கு மின்கும் பார்த்து கண்களைப் பிசைந்து கடவின் மடை திறந்தாற்போல் இரண்டு கண்களும் கண்ணீர் பொறிய அதரம் துடிக்க அழத் தொடங்கி னார். “முறை புரிந்த முன்னுணர்வு மூழ அழக் கொடங்கினார், நிறைபுனல் வாவிக் கரையில் நின்றருஞும் பிள்ளையார்.

தம் தங்கையாகிய சிவபிரானிடத்து முன்னுள்ள பிரியாத் கொடர்ச்சியைக் கருதியோ, சிவபெருமானைக் கூட வேவண்டுமென்கே திருத் கோணிச் சிகரத்தைப் பார்த்து “அம்மே! அப்பா! என்று அழைத்து விமமி விமமி அழக்கொடங்கினார்.

“சேம்மேனி வேண்ணீற்றார், திருத்தோணிச் சிகரம் பார்த்து மேம்பெய்ப்பா வேண்டேன்றழைத்தத்திற்குளி அழத்தார்”

எறும்புதான் தவறிக் கீழ் விழுங்காலும் நுண்ணிதாய் அறிகின்ற அடியார்க் கெளியனும் கருணையங் கடலுமாகிய பரமேசவரன் தண்ணேபே நினைத்து உள்ளம் உருகி உடல் சிலிர்த்தலறும் உண்

மைச் சிறுவனின் பிரணவம்போன்ற அழுகை யோசையைக் கோதிருப்பானே? சிவபாத (இ) விருதையருக்கு அளித்த வரத்தை முற்றுவிக்கத் தக்க சமயம் என்று இறைவன் சிவஞானத்தை அருளொடு கலந்து தம் பிள்ளைக்குக் கொடுத்து, இந்த அருட் சிவஞானத்தை அவர் வழியாம் யாவர்க்கும் வளங்க வெண்ணினார். வேத சிவாகமங்களின் உண்மைப் பொருளைத் தம் திருக்குமாராது திருவாக்கால் தென் மொழியில் பரப்பத் திருவளங்கொண்டார். சிவபெருமான் உமாதேவியாருடன் இடபத்தில் எழுந்தருளி அழுகின்ற பிள்ளைக்குப் பாலுட்டவேண்டுமென்னும் குறிப்போடு உலகப் பிராட்டியைத் திருநோக்க, ஆன்மாக்களிடத்தில் சகசமாக உள்ள மலத்தை நீக்கி சிவ தத்துவத்தை அருஞகின்ற பராசக்கி பிள்ளையாரிடம் தம் சூழித் தூணில் பிள்ளையின்றும் சொரியும் இனிய பாலை களிம்பு கலவாத பொற்கின்னத்தில் விடுத்து எண்ணுதற்குரிய சிவஞானத்தையும் உடன்குழுத்து “இதினுள்ள பாலடிச்சிலை உண்பாய்,” என்று உட்டப் புறப்பார் அவரழுகை தீரக் கூடவில் இன்சொற் சொல்லவும், பிள்ளையார் பொற்கின்னத்தில் பாலுண்டவண்ணமாய் மகிழ்ச்சியுற்றிருங்கார். பாலுண்ணும் பருவமுடைய குழங்கைகள் தமதுதாய் தங்கையார் வந்து அழுகையை நீக்கி உண்ணுமேஅல்லாமல், வேறேரு தாய் தங்கையார் வந்து பாலுட்டத்தலைப்படுவாராயின் உண்ணுமல் அழுகை மேலிட்டு தம் தாய் தங்கையார்களையே அழைக்கத் தலைப்படுதல் கண்கூடாகலான் அம்முறைமை நாடியே இறைவன் தம் திருவருவத்தை மாற்றிரு தம் அடையாளங்களொல்லாம் காண இடபாருடராய் பார்வதி சமேதராய் வந்தனர். காங்கேபராகிய குமாரக் கடவுளுக்குச் சரவணப் பொய்கைக் கரையில் இறைவன் அம்மை அப்பரால் இடபாருடராய் வந்து பொன் வள்ளத்தில் பாலுட்டியதுபோல் இங்கு பொய்கைக்கரையில் வந்து பொற்கின்னத்திற் சொரிகின்ற திரு மூலைப் பாலை யூட்டி அருளினார். இப்பிள்ளை சிவபாதவிருதயார் பிள்ளையன்று; யாவருடைய இருதயத்திலும் வசிக்கின்ற சிவஞானமுடைய குமாரக் கடவுளையென்று அறியவும், இனிப் பிள்ளையென்னும் சொல்லைத் தமக்கே உரிமையாக ஆருகின்றவர் என்பதை வசியுறுத்தவுமே எம்பிரான் இவருக்கு அருள்புரிந்கார். ஆகவே சிவபாதவிருதய ருடைய பிள்ளை அவ்வேதியராலேயே ஆளும் பிள்ளையேயாக விருந்து அவருடன் வாளாமல் இருந்து சிவபெருமானுல் வாழும்

பிள்ளையராய் அவரது கோவிலாகிய வீடுகள் தொறுமிருந்து வாழ் வாராதாலின் ஆனுடைப்பிள்ளையரென்று அழைக்கப்பட்டார்.

பால் நினைந்துரட்டும் தாயினுஞ் சாலச் சிறப்பு மிக்க சிவ பெருமான் குறிப்பறிந்து பாலாட்டியகணத்தே உணர்தற்கரிய மெய்ஞ்ஞானத்தையும், ஒப்புயர்வற்ற கலை ஞானத்தையும் இறை வன் திருவள்ளப்படியே உணர்ந்தார். இத்தகைய ஞான சம்பங் தத்தால் திரு ஞான சம்பங்கள் என்று அழைக்கப்பட்டார். சிவ ஞானத்தை எல்லா ஆண்மாக்களுக்கும் ஊட்டியருளிச் சிவ சம்பங் தத்தைச் செய்யும் ஆச்சாரியருமானார்.

இதற்குள் நீரில் மூழ்கியிருந்த தங்கையார் ஆண்டுத் தாஞ் செய்யற் பாலவான வழிபாடுகளை இனிது முடித்துக் கரையேறி வங்கு முற்றுணர்வுய் விளங்குகின்ற தம்முடைய மகனுரைப் பார்த்தபோது, வாயினின்றும் பால் வடிந்து உடம்பெங்கும் பொசிந்திருந்ததைக் கண்ணுற்றார். வேறொருதாயின் மூலைப் பாலையுண்ணுத தம் சீலமுடைய மகனுர் இன்று பாலருந்தியிருப் பதைக் கண்டு தமது தவம் பழுதுபட்டுப் போயிற்றே என்று ஆற்றுத் துக்கத்தினால் வெகுண்டார். ஏ குழங்கையே! நீ யார் அளித்த பாலையுண்டாய்? எச்சில் மயங்கிட உண்பித்தவர் யாவ ரென்பதைக் காட்டுவாய் என்று மதலைய மிரடி அடிக்க ஒங்கினார். தண்ணீரியுடைவராகலான் அடிக்கத் துணியாது, அடிப் பவர்போலப் பயமுறுத்தினார். ஞானங்கைவரப்பெற்ற பிள்ளையார் யாருக்கும் அஞ்சவாரா? வேதங்களின் சாலமான உபநிடதப் பொருள் பொதிந்த கருத்துக்களை இயல்பானமைத்து, இனிய சந்தமான ஒசை தவழு, அன்பு மேலிட்டு அருவி நீர் சொரிய, இனிக்கும் தமிழில் தோடுடைய செவியனென்று தொடக்கும் திருப்பதிகத்தைப் பாடினார். இக்காட்சியைக் காணப் பெற்ற சிவபாதவிருதையர் தாம் பிள்ளையாகப் பெற்றது தோணியப்பன் திருவருளின் மகிமையேயென்று மகிழ்ந்தார். வீடுபேற்றுக்கு வாயிலைக் காட்டும் வேத உண்மைப் பொருளாயிருத்தலின் அப்பொருளின்மீது ஆசைப்பட்டு இவ்வானங்கத்தை விளைத்த பிள்ளையின் வழி பற்றிப்போவதே இன்ப மென்பதை யுணர்ந்தார். பின் பிள்ளையார் திருக் கோயிலிற் புகுங்து அடியேனை ஆட்கொண்ட பிரான் இவரே என்று ஆலயத்திலுள்ள பெருமானைக் காட்டித் தொழுதார்.

[தோடரும்]

184

குத்தானந்து வணக்கம்

வள்ளுவர்தம் தீருக்குறள்போல், புதுயுகப்போன்
மணிக்குறளும், மாண்பு மிக்க
தேள்ளமுதக் கம்பனைப்போல் தேவிட்டாப் பா
ரதசக்தித் தேய்வ நாலும்,
விள்ளாரு தோல் காப்பியம்போல் இனியதமிழ்
இலக்கணமும் விரும்பித் தங்கும்
உள்ளமுண ராதுலகேன் றிதற்கேல்லாம்
இணையற்ற உரையும் தந்தான்!

(1)

ஜங்கு ஆ யிரமாண்டில் பைந்தமிழ் சேய்
பேருந்தவப்பே ராற்றல் சேர்ந்தோர்
சங்கரப்பே ரூருக்கோண்ட ஜோதியேநப்
புவி போற்றும் சுத்தா னந்தன்!
சீந்தை, உடல், போருள், ஆவி, வாழ்வனைத்தும்
தமிழ்த்தாயின் திருப்ப னீக்கே
தந்துவங்கு புதுவைவளர் தனிமோனச்
கடர்வடிவச் சமத்துவ ஞானி!

(2)

வற்றுத் தமிழுற்று, வளங்குறையாக்
கலைச் சுரங்கம், மனவாக் கேட்டா
நற்றவத்தின் ஓளிச்சிகரம், நல்லன்பு
நிலையம், எழில் நடன ரங்கு;
முற்றறிவுக் கடல், வாய்மை முழங்கு புது
யுக முரசு, முத்த மிழ்த்தாய்
பேற்றத்வக் கற்பக சுத் தானந்தன்
பேருமை எவர் பேச வல்லார்?

(3)

— என் தாய் —

தேளிந்த கருத்து), எனிய நடை, தேர்ந்தேதேத்
பேருவமை, தேவிட்டாத் தேஜைப்
பிழிந்தேதேத் கவிதை நயம், பீறினேல்
வுணர்ச்சி, இன்பப் பேரான் மாவிற்
களங்கமறு காதல், இவை கலங்கு) இனிக்கும்
சேழுந்துமிழில் கருகை யாலே
போற்றுத் தகலைப் பயிர் வளர்க்கும் புனித கவிக்
காள முகில் போங்கி வாழ்க !

(4)

பாட்டென்றால் வாட்டமுடன் ஓட்டமிடும்
எம்போன்றுர் பயத்தை வீழ்த்தி,
எட்டிலேஸாம் நாட்டமுடன் பாட்டெங்கே
எனத் தேடி எங்கி நிற்கும்
தேட்டத்தை, ஊட்ட மிது பாட்ட முதால்
ஊட்டி விட்ட தீங்க ரும்புப்
பாட்டரசன் கவியோகி நீட்டலேகில்
கதிரோளிபோல் படர்ந்து வாழ்க !

(5)

அமுதோழுதும் மதிமுகமும், அருள் கனலும்
கூடர் வீழியும், அயிய ஞானத்
தமிழோழுகும் சேவ்விதமும், தவக்கனல்புட
போளிதவழும் தனிரு டம்பும்
அமைவற, ஈல் ஹருக்கோண்டு நடமாடுங்
கடவுளோன்றுள் என்பர் போற்ற,
தமிழகத்தைக் கலைக்கோயி லாக்கிடு சுத்
தானங்த சரணம் போற்றி !

(6)

—பரமாதமில் தாசன்

“ அம்மா மூன்று நாளாய்ப் பட்டினி. துளி அன்னம் இருக்கால் கொடுங்கள். அம்மா ! புண்ணியம் உண்டு.” என்று கூறி அன் பிச்சைக்காரன்.

“ போடா. வேலையில்லை உனக்கு ! இங்கு அன்னமும் இல்லை; கின்னமும் இல்லை” என்றேன் நான் கோபமாக.

என் தாய் என்னிடம் சண்டைக்கு வந்துவிட்டாள். “ நீ சம்மா இரடா. பாவும் ! பட்டினி எனக்கிறேன். அதட்டுகிறுயே ” என்று என்னைக் கடிந்துவிட்டு, வாசலில் நின்றிருந்த பிச்சைக் காரணித் திண்ணையில் உட்காரச் சொன்னான் என் தாய்.

என் தாயின் போக்கு எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. பசி, பட்டினி என்ற பதக்களைக் கேட்கச் சகிப்பதில்லை அவள். இம்மாதிரியும் ஒரு ஜீவன் இந்தக் காலத்தில் இருக்கிறதே என்று நான் ஆச்சரியப்பட்டாலும், அவன் செய்வது எனக்கு வெறுப்பைத்தான் உண்டாக்கிறது. இது பஞ்ச காலமல்லவா ! ஆனால் என் தாய்க்கு இதெல்லாம் எங்கே தெரியப்போகிறது ? நான் பேசாமல் இருந்துவிட்டேன்.

பிச்சைக்காரணித் திண்ணையில் உட்கார்த்திவிட்டு, ஒரு இலையில் அன்னமும் மற்ற உபபதார்த்தங்களும் கொண்டுபோய் அவனுக்கு முன் வைத்தாள். அவன் புசிக்கும்போது அங்கேயே உட்கார்ந்துகொண்டு அவனுடைய விருத்தாங்தங்களை விசாரித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவன் சொன்ன வார்த்தைகள் என்காதிலும் விழுச்செய்தன.

“ அம்மா, நீங்கள் மகராசியாய் இருக்கனும். உங்கள் குழங்கை குட்டிகள் ஷேமாய் இருக்கனும். உங்களைப்போல் தர்மவான்களை நான் பார்த்ததே இல்லை. எங்கு போனாலும் எரிந்து விழுகிறார்கள். கேவலமாய்ப் பேசி விரட்டுகிறார்கள். அப்படி இன்றி நீங்கள் எனக்கு அன்புடன் அளித்த இந்தத் தர்மம் நான் சாகிறவரைக்கும் மறக்கமுடியாது. அம்மா ! என் வயிறு குளிர்ந்துவிட்டது. நீங்கள் சுகமாய் வாழுவேண்டும்.” இம்மாதிரி கூறிவிட்டு அவன் சென்றுவிட்டான்.

என் தாய் உள்ளே வந்தன். அவள் முகத்திலே அமைகியரன பிரகாசம் தென்பட்டது. “அம்மா, பிச்சைக்காரனின் பிரகாசத்தைப் பெற்றுவிட்டாயா? ” என்றேன் பரிகாசமாக. “போடா பைத்தியம்! உன் பரிகாசமும் நியும். இந்த மாதிரி ஏழூகங்கு உபகாரம் செய்தால்தான் நமக்கு ஷேமம். அவர்கள் வயிறும் மனமும் குளிர்க்கு, அவர்கள் வாயிலிருங்கு வரும் சொற்கள் தான் நமக்கு நன்மையைத் தரும். பாவம்! சாப் பிட்டு எத்தனை நாளாயிற்றே! இப்போது சாப்பிட்டின், அவன் முகத்திலே தோன்றிய தெளிவை நீ பார்க்கவில்லை. இதோ பார், தர்மத்திலே சிறந்தது அன்ன தர்மக்கான் என்று நம் பெரிபோர்கள் தெரியாமலா சொல்லிப்போனர்கள்? ” எழுஞ்சிலை என் தாய்.

“சுரி அம்மா, உன் தர்மம் மிகவும் மேலானதுதான். நீ போய்ச் சாப்பிடு. நாழியாய்விட்டது என்றேன்.

ஆனால், அவள் சாப்பிடவில்லை. பேசாமல் படுத்துக்கொண்டாள். “அம்மா, சாப்பிடவில்லையா? ” என்றேன்.

“எனக்கிப்போ பசியில்லை” என்றால் தாய்.

சட்டென்று சமையலறையில் போய்ப் பார்த்தேன். ஆ! ஒரு பருக்கை சாதங்கூட இல்லை! பாத்திரங்கள் காலியாய் இருந்தன.

ஒருக்கணம் அயர்க்கு போனேன். என்னை தாயின் அன்பும் தியாக, உணர்ச்சியும்! தனக்கென்று வைத்திருந்த உணவை ‘பசி’என்று கேட்ட பிச்சைக்காரனுக்கு அளித்துவிட்டு, பட்டினி கிடக்கும் என் தாயின் பரோபகாரச் செயல் என்னை அடிமைக்கொண்டுவிட்டது.

கல்வியறிவு பெறுத என் தாயின் மேன்மையான மனப் பான்மை, கல்வியறிவு பேற்ற எனக்கில்லாமற்போயிற்றே என்று இன்னமும் வருங்குகிறேன்.

சாது ஸ்ரீ பீர்பாவா அவர்கள் அருள் மொழிகள்.

12. அடங்காத காலையை தொழுவில் கட்டிவைத்தாலும் துள்ளும். சதுர வேலி கட்டி அதை விட்டுவிடின் துள்ளுதல் குறைந்து வேலியைக் கடக்காமல் சுற்றித் திரியும். அக்காலைக்கு குறிப்பிட்ட தொழுவமே தனது இடமெனவனர்ச்சி வந்தவுடன் துட்டு வேலியும் அவசியமில்லை. துள்ளிக் குதிக்கும் மனதை ஜேப தபமென்னும் தும்பால் கட்டின்னும் குதிக்கும் சமயக் கட்டுப்பாடு-என்னும் வேலியில் விட்டாலும் சமுன்றுகொண்டு திரியுர் எதார்த்த ஞானப்பிரகாசமே தனது இடமென்று உணரும் நிலை வந்தால் ஜேப தபமென்னும் தும்பும் சமயக் கட்டும் விடுபடும்.

13. ஏட்டு வைத்தியன் நோயாளியிடத்தில் “அப்பா பசுவின் நெல் வாங்கிச் சாப்பிடுவாயாக, அதுவே உனது வியாதியை நீக்கும்” என்று சொன்னான். நோயாளி பசுவினிடத்தில் போய் நெப் தேடினான். அதைக் கண்ட அனுபவ வைத்தியன், அப்பா பசுவினிடம் நின்றுகொண்டு என்ன தயங்கிக்கொண்டிருக்கிறும் எனக் கேட்டான். ஐயா வைத்தியர் பசுவின் நெப் வாங்கிச் சாப்பிடச் சொன்னார், அதைப் பசுவினிடம் நாடிக்கொண்டிருக்கிறேன். அப்பா நீ நோயாளிதான் உன் நோயைத் தீர்ப்பதற்கு முறை சொன்னவர் அனுபவ வைத்திபராய்த் தெரியவில்லை. அவர் ஏட்டு வைத்தியரே தவிர மற்றப்படியில்லை. அனுபவ வைத்தியானுப் பிருப்பானுகில் நெப் யை எடுக்கவேண்டிய முறையை விளங்கப்படுத்தியிருப்பான், பாலெடுத்து பதமாய்க் காய்ச்சி, வெதுவெதுவாய் ஆறியமின் புளித்த மோர்விட்டு உறைந்தபின் மத்தால் கடையும்போது சிறுகச் சிறுகத் தண்ணீர் விட்டுக் கடைந்துகொண்டிருப்பாயாகில், அப்போது திரண்டு வரும் வெண்ணையை எடுத்து அதில் செருகியிருக்கும் தண்ணீர் சன்னடும்வரை பதனமாய் காய்ச்சி இறக்கி அருந்துவதே முறையப்பா என்று சொன்னதும், ஐயா இவ்வளவு வேலை செய்யமுடியுமா என்று விபப்புற்றுன் வியாதியாளன். அடே மடத் தனமாய்ப் பேசாதே உனக்கு ஆரோக்கியம் வரவேண்டுமானால் இவ்வளவு சாதனையும் செய்து நெப் சாப்பிடவேண்டுமேயல்லாது பசுவிடம் நெப் கேட்பதால் முடியாது இதைப்போன்ற மனது

வனது ஆசாபாச வியாதியால் சிக்குண்டிருக்கும் வியாதி நீங்க வேண்டுமானால் தத்துவ விசாரணை செய்வதுடன் அனுபவ ஆசானையடுத்து அவருபதேசிக்கும் சாதனையால் சிறுகச் சிறு கப் பாசபந்தத்தில் சிக்குண்ட மனதை தெளிவு படுத்தி விவேக ஆன்ம ஞானங்தத்தை பெற்றுயிய வேண்டுமேயல்லாது எட்டுச் சுவடி ஞானங்களை சதாபுரட்டிக்கொண்டிருப்பதினால் மாதவம் நிரம்புவதில்லை. விவேகம், தத்துவ விசாரணை குருவுபதேசம், தபம், நிராசை, உபசாந்தம் முதலியவை ஞானங்கூப் பெரு வரம்வைப்பெற்றுயிவதற்குப் பெருந்துணை.

பரம் பொருளீஸ்வணங்கு !

இராகம். சிம்மேந்திர மத்திபம்] [தாளம் : ஆதி

பல்லவி

நேஞ்சமே என்றம் வணங் கிடுவாய்
நேயமுட னேங்கும் நிறைந்த பரம் போருளோ (நே)

அனுபல்லவி

கோஞ்சமும் சேருக்கினை கோண்டலையாமல்
கோண்டநின் கோள்கையின் நேறி குலையாமல் (நே)

சரணம்

வஞ்சனை எவர்க்குமே செய்யா திருந்து
வாழ்வதே வையகத்துள் பேரின்ப விருந்து
சஞ்சலம் ஓய்ந்திடவே தழிழுமுறை அருந்து
சாந்தியடை வதற்கும் அதுவே மருந்து (நே)

—வாசதேவன்

சத் துவ குணமும், ஞானமும்.

【தேன்னைப்பிரிக்கா டர்பன் திரு. ச. மு. பிள்ளை அவர்கள்】

மக்கள் விரும்பினும், விரும்பாமற் போயினும் ஆண்டவன் அவர்கள் உள்ளத்தில் திருக்கோயில்கொண்டிருப்பான். உள்ளத் தில் வீற்றிருக்கும் ஆண்டவனை அறிந்து தரிசிப்பவனே ஞான வானுவான். அப்பேர்ப்பட்ட ஞானி புரியும் கருமங்களிலே சத் துவ குணம் திகழ்வதைக் காணலாம். பிரபஞ்சத்திலே மானி டர்களிடையே சத்துவ குணம் பிரகாசிக்கவேண்டும். சத்துவ குணம் திகழும் சமூகத்தைத்தான் நாகரீக சமூகமெனக் கூற முடியும்.

நவீன யுகம் எத்தன்மை வாய்ந்ததென்று நோக்குங்கால், மக்களிடையே புத்தி சாதுர்யமும், அதன் பயனுக ஏற்படும் சக்தியும் பண்டை காலத்திலிருந்ததைவிட மிகுந்திருப்பதாகச் சொல்வதை ஒப்புக்கொள்வோம். ஆனால், இப்பேர்ப்பட்டபுத்தி சாதுர்யமும், சக்தியும் எந்த லட்சியத்திற்காக பிரயோஜனப் படுத்தப்படுகிறதென்பதை நோக்கும்போது வெகு திறமையான லட்சியத்திற்கும், நீர்மேல் சூழிபோன்ற லாபத்திற்காக வும் பிரயோசனப்படுத்தப்படுவதைக் காண்கின்றோம்.

இக்காலத்து அறிவாளிகள் பொருளாதார சாஸ்திர பண்டிதர்களைன்று சொல்கின்றனர். அவர்கள் பேசும் தத்துவங்களோ மிக மகத்தானவைதான். அவர்கள் தரும் புள்ளி விவரங்களோ நம்மை பிரமிக்கச் செய்யவல்ல ஆச்சரியம் வாய்ந்தவை தான். ஆயினும், அப்பேர்ப்பட்ட சாஸ்திரங்களின் சாரம் என்னவென்பதைப் பாருங்கள். அவை பொருள் அபிவிருத்தி தத்துவ சாஸ்திரமல்ல.

உலகத்திலே அடிக்கடி பிரமாதமான யுத்தங்கள் தோன்றுகின்றன. அப்பேர்ப்பட்ட யுத்தங்கள் தோன்றுமலிருக்க, ஜனநாயகம் சீர்திருத்தப் பணியைச் செய்யுமென்று நாம் கனவு கண்டோம். சமுதாயத்தைப் பற்றியுள்ள யுத்த நோயை ஜனநாயக முறைபென்னும் மருந்து சொல்தப்படுத்துமென்று நாம் என்னினோம். யுத்தத்தை மருந்து சொல்தப்படுத்துவதற்குப் பதி லாக மருந்தை யுத்தம் சொல்தப்படுத்திற்று. ஜனநாயக நாடுகளிலே யதேச்சாதிகாரம் கிங்காதனமேறிவிட்டதைக் காண்கின்றோம்.

ஜனநாயகத்தின் பயனால் ஜனங்களுக்கெல்லாம் சம உரிமை கள் கிடைக்குமென்று நாம் எண்ணினேம். ஆனால், அனுபவத் தில் கண்டதென்ன? திறமையற்றவரிடம் உரிமைகளைக் கொடுத் தால் அவற்றை அவர்கள் பறிகொடுத்து நிற்பர் என்பதைக் கண் டோம்.

ஆகவே, கல்வியும் ஞானமும் இல்லாத மக்களுக்கு ஜன நாயக உரிமைகள் கொடுப்பதானது, கங்குக்கையின்றி அயோக் கியத்தனம் நடப்பதற்கு திட்டம் வகுத்துக் கொடுப்பதற்குச் சமானமாகும்.

சமூகத்தில் பொருட் செல்வமும், கல்வித்திறமையும், எல்லா ஜனங்களுக்கும் சமமாக மேடுபள்ளில்லாமலும் பகிர்ந்து கொடுக்காமலுமிருக்கும் நிலைமையில், உலகத்திலுள்ள எல்லா சுகபோகங்சளையும் நாமே அனுபவித்துவிட வேண்டுமென்னும் கயல் வெறி ஒவ்வொரு மனிதனுடைய வனத்திலும் குடிகொண் டிருக்கும் சமயத்தில், எல்லோருக்கும் சமமாத்தியதையான ஒட்டு உரிமையை மாத்திரம் கொடுத்து விடுவதனால் பெரும் பான்மையான மக்களுக்கு நன்மையேற்படுமென்று எண்ணுவது பகற்கனவேயன்றி வேறு ஒன்றுமில்லை.

ஆகவே, எந்த தேசமாயினும் சரி, அந்த தேசத்தின் சர்க்கார் முதலில் ஆற்றவேண்டிய காரியமென்னவெனில், மக்களுக்கு சத்துவுணாம் திருத்தியாகக்கூடிய கல்வியை ஏராளமாகப் போதித்து பண்படுத்துவதுதான். வெறும் கல்விப்போதினையை மாத்திரம் தங்கால் போதாது. குணம் அழகுபடக்கூடிய கல்வி போதினையைக் கொடுக்கவேண்டும். மேற்கொண்ன அபிப்பிராயத்தையொட்டிதரு சமயம் அமெரிக்க குடியரசத் தலைவர் ஸ்ரீ கூலிடஜா சொன்ன சொற்கள் மிகப் பொருத்தமானவை. “ஜனங்களுக்கு கல்வி புகட்டுவதுமாத்திரம் போதாது, அதை நான் விசேஷமாகக் கருதமாட்டேன். ஜனங்கள் பெற்ற கல் வியை எத்துறையில் உபயோகப்படுத்தப் போகிறார்களேன்பது தான் பிரதானம். ஜனங்களுக்கு போதிக்கும் கல்வியர்னாது அவர்களை சற்குணவான்களாகச் செய்யக்கூடிய தன்மை வாய்க் கிருக்கவேண்டும்,” என்று அவர் கூறிய உபதேசத்தை அனைவரும் மனதில் ஏற்று கிட்கிட்கவேண்டும்.

முந்தேருடங்கை

“சைவக்கிரியை விளக்கமும் ஆச்சிரமவொழுக்கமும்”

【ச. ப. ஷண்முகசுந்தர சுமா, டிக்கோயா.】

சைவமக்களைல்லோரும் தங்கள் தங்கள் வருணச்சிரமங்களுக்குரிய ஒழுக்கங்களை வழுவாமல் அநுட்டித்தாலேயே இம்மை மறுமைப் பயனையடைவார்களென்று பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மா கூறியருளியுள்ளார். சைவ. கிழ்தாங்கத நால் களும், வலியுறுத்துகின்றன. அண்ணல் மகாத்மா ஸ்ரீ அவர்களும், ரமணரிவி, சுவாமி அரவிந்தர் முதலானேருங்கூட தங்கள் அது பவத்தில் கண்டு கூறியதும் அதுவேதான். அதாவது “எச் சமய சமுதாயத்தாராயினும், தங்கள் தங்கள் குலாசார வொழுக் கங்களுக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள கடப்பாட்டினின்றும் தவறி நடப்பதில்லையென்று மனச்சாட்சி பூர்வமாகச் சங்கற்பஞ்செய்து கொண்டால் ஒரு தீங்கும் நிகழப்போவதில்லை” என்பதாம்.

ஒழுக்கங்தான் உயர் குலமாக்கும், அப்படிப்பட்ட ஒழுக்க கெறியை அவரவர் வருணச்சிரமங்கட்டு விதிக்கப்பட்ட கிரியை முறையானே அநுஷ்டித்தாலேயே நன்மையடையலாம். அங்குணவின்றி பிரமச்சாரி கிருகஸ்தனது கிரியைகளையும், கிருகஸ்தன் வானப்பிரஸ்தனது கிரியைகளையும், வானப்பிரஸ்தன் சங்கியாசியினுடைய கிரியைகளையும் அனுஷ்டிக்க முயன்றால் அந்தத் தமே விளையும். அதாவது தானாகக் கணியும் கணிக்கும், தடி கொண்டு அடித்துக் கணிக்க கணிக்கும் உள்ள குணவேற்றுமை போன்றதீபதாம். ஒரு கணிக்கும் நான்கு பருவங்கள் உள்ளன. அவை பிஞ்ச, காய், கணி வித்து என்பதாம். இவற்றில் பிஞ்சைக் கணிபாக்குவதையும், காயை வித்தாக்குவதையும் போன்ற தாக்கை இன்றைய மக்கள் தங்கள் வாழ்நாளையும் வினாக்குகிறார்கள். இங்கணமிருக்கும் மக்களுது வாழ்வை (பிஞ்சை வித்தாக்கக் கள். இங்கணமிருக்கும் மக்கள் வாழ்வை கொள்கையோ கோட்பாடுகளையோகொண்டு) பாழூக்கமுற்படுகிறது இன்றைய உலகம். இதனால் மனித வர்க்கமே அழிக்குவிடவாக்கூடும். இந்த நிலைமையில் எமது சைவ சமு

தாயத்துக்கானுலென்ன ஏனைய மக்களுக்கானுலென்ன, எதிர் காலத்திலேற்படத்கூடிய ஆபத்துக்களை நீக்குவதற்கு மிகமிகச் சிறந்த வழி ஒன்றேயான்றுதான் உள்ளது. அதாவது, அவர் வர் சாபாரசார நீதி வழியானே விதிக்கப்பட்டுள்ள கிரியாதுஷ்டானங்களை உரிய பருவத்தே உரிய முறையோடு அதுடித்த லாகும்.

இஃந்ன்றி உலகவிடபங்களிலே பற்றையுண்டாக்கும் கற் பனை மிகுந்தநாவல்களையும், சமயசாஸ்திரங்களையும் நூலறிவில்லா தாருடைய, சமயேசிதப் போக்கின்படி எழுதப்பெறும் புரட்சி மிக்க நவீன மதக்கோட்பாடுகளாடங்கிய புத்தகங்களையும் படித்து விட்டு கண்டதே காட்சி கொண்டதே இன்பமெனக் காலத்தைக் கழித்துக்கொண்டேயிருந்தால் எங்கள் சமுதாயம் நாளடைவில் என்னவாகுமென எவரும் கிந்திக்கற்பாலதொன்றல்லவா?

“ நீராவேயாகுமாம் நீராம்பல், தான் கற்ற
நூலளவேயாகுமாம் ணண்ணறிவு ”

எனபது பொய்யா மொழியம்மை வாக்காகும். அதாவது! ஆம் பல் கொடியானது குளத்திலேயுள்ள நீர் மட்ட உயரத்தினால்வா கடே உண்டாகுமேயன்றி அங்கீர் மட்டத்தினும் மிக்குப்பாரது. அங்கே போல் எங்கள் அறிவும் நாங்கள் கற்றுவருஷ நூலினா சின் பாற்பட்டதாகவே இருக்கும் என்பதாம்.

எனவே, நாங்கள் எங்கள் காலவுறுபவத்தைக் கண்டின் பாவது எங்கள் பிள்ளைகளின் வருங்காலத்தையும், பிற்சங்கத்தி வளர்ச்சியின் பபனையும், எங்கள் சைவ சமுதாயத்துக்கு இருக்கப் பட்ட இன்னல்களையும் உணர்ந்து, எம் சமய நூல்களும், சமய குரவர்கள் மற்றும் நாயன்மார்களும், சொல்லி லும், செயலி லும், காட்டிப்போந்த நல்வழிகளைப் பின்பற்றி நன்மையைக் கடைப் பிடிப்பது, சைவ சமுதாயத்தில் சைவத் தாய் தங்கையர்களுக்கு சைவக் குழக்கைகளாகப் பிறந்த சைவர்களாகிய எங்களது அரும்பெரும் கடமையல்லவா? எங்களுக்குப் பின் எங்கள் சமுதாயத்தையும், சைவசீலத்தையும், வளரச்செய்யும் வள்ளல்களாக எங்கள் பிள்ளைகளை பயிற்றுவிக்காதுவிட்டால், எங்கள் சைவசமுதாயத்தின் முன்னேர் ஈட்டி வைத்த குன்றுத புகழிற்கும்,

பெருமைக்கும் இழுக்கையுண்டாக்கிய பழிக்கு ஆளாவோம். நாங்கள் கல்லாதவிடத்தும், கற்கக்கூடிய பருவத்தேயுள்ள எங்கள் பிள்ளைகளையாவது, பயன்படுத்தி அவர்களிருக்கும் இள மைப் பராயமாகிய பிரமச்சரிய நிலையிலேயே “ ஒக்கலையும் பிறக் கலையும் ஒழித்திடும் ஆகமக்கலை முதலாயுள்ள சைவ சமய சாஸ்திரங்கள் பாவையும் கற்பித்துவிடவேண்டியது, சைவத்தாய் திர கலைகள் பாவையும் கற்பித்துவிடவேண்டியது, சைவத்தாய் தக்கையராகிய எமது கடமையாகும். இதீங் வள்ளுவர் தம் குறவில்,

“ தந்தை மகற்காற்று நன்றியவையத்து
முந்தியிருப்பச் சேல் ”

எனக்கூறிப்போந்தார். பிரமச்சாரியம், பெளதிகப் பிரமச்சாரி யம், கைட்டிகப் பிரமச்சாரியம் என இருவகைப்படும். பெளதி கப் பிம்மச்சாரியமாவது, பால்யம் முதல் யொவனம்வரையும் (விவேக காலம்) சற்குருவின்கீழ் படிந்து (ஆசிரியர்) “ நித்தி யம் நித்தியாங்கமாகிய கிரியைகளைச் செய்துகொண்டு, சமய சாஸ்திர நூல்களை அருத்த ஞானம் வருமாலும் கற்றறிந்த பின்பு அவருக்கு தட்சிணைகொடுத்து, அவருடைய ஆசியுடன் சமாவருத்தனத்தை (விவாகத்திற்குடன்படுதல்) நிறைவேற்றி கிரகஸ்தாக்சிரமத்துட்புகுதலாம்.

நைட்டிகப் பிரமச்சாரியமாவது, சற்குருவின் இல்லத்தி லேயே இருந்துகொண்டு பெண்களையே கண்ணுழை மலும், அவர்கள் வடிவத்தையே நினையாமலும் அவர்கள் பெயரைத்தானும் சொல்லாமலும் விரத நியதியுடன் சமய சாஸ்திர நூல்களைக் கற்ற மரணபரியங்கும் ‘நித்தியம் நித்தியாங்கமாகியகிரியை ருணர்ந்து, மரணபரியங்கும் ‘நித்தியம் நித்தியாங்கமாகியகிரியை களைச் செய்து வருதலாம். இங்னம் நைஷ்டிகப் பிரமச்சரியத் தேயிருந்து இறப்பவர்கள், இறந்த பின்பு சிவலோகத்திலே சிவ கணங்களாகவிருக்கும் பேறுபெறவர்களென்பது இறையருள் கணங்களாகவிருக்கும் பேறுபெறவர்களென்பது இறையருள் வாக்கு. இப்பிரமச்சாரிய நிலையில் செய்யும் தொண்டினேய சரியாபாதத் தொண்டெனச் சைவ சாஸ்திரங்கள் கூறும்.

【தோடரும்】

மனித நும் ஊக்கமும்.

[நீ. மட்டுஹூரன்]

நாம் கேட்டும், கண்டும் அறிந்தனவதற்கை இருக்குகப் பகுக்கலாம். அப்படிப் பகுத்தால், ஒரு பகுதி உயிர் உள்ளன வாகவும், மற்றையது உயிர் அற்றனவாகவும் இருக்கும். உயிர் உள்ளனவதற்கை இன்னும் பலவாறுகப் பகுத்து அறியலாம். தேவர், மக்கள், நரகர் ஆகிய இந்த மூன்று பகுப்பையுடும் சேர்ந்தோரை நூல்கள் உயர்த்தின்மில் வைத்துக்கூறுகின்றன. அம் மூவருக்குஞ் சில தனிப்பண்புகள் உண்டு. தேவரோ என்றும் நிலைத்து இன்பம் அனுபவிப்பவர்கள். நரகரோ எப்போதும் தொலையாத் துண்பத்தில் நிலிப்பவர். ஆனால், இந்த இரு பகுப் பின்றையோ, அல்லது அவர்களின் வாழ்வையோ நாம் எம் கண்ணால் கண்டது இல்லை. இவர்களைப்பற்றிப் பெரியோரும், அவர்களால் ஆக்கப்பட்ட நால்களும் கூறவே கூம் அறிகின்றோம்.

இன்று நாம் உலகத்தில் காண்பது என்ன? இந்த உலகத்திலேதான், இன்பும் துண்பம் ஆகிய எதிரிடையான இரண்டையும், ஒரோ பிறவியில், ஒரே இடத்தில், ஒரே நேரத்திற் காணவும், அநுபவிக்கவும் இடம் இருக்கிறது.

இன்பமுங் துண்பமும் மாறிமாறி வரக்காணகின்றோம் எந்துயிர் உள்ள பிராணி என்றால் என்ன, இன்பத்தை விரும்புகின்றது, துண்பத்தை வெறுக்கின்றது. இது எப்பிராணிக்கும் இப்ர்ஹக்மானதே. இப்படியாக இன்பத்தை நாடுவதும் துண்பத்தை வெறுப்பதும் சில ஊக்கங்களின் (Instincts) விளையாட்டு என உள நூல் ஆகிரியர் கூறுவார்.

இன்பத்தில் விருப்பமுங் துண்பத்தில் வெறுப்புமே வாழ்க்கைப் பட்டைக்குத் தள்ளி வேகமாக ஒடிச் செய்யுஞ்சக்கி, இப்படியாக விருப்பும் வெறுப்பும் இல்லாவிட்டால் வாழ்வும் இல்லை என்றுதான் கூறவேண்டும். ஆதையால் ஒருவனின் விருப்புக்கேற்பவே அவனின் வாழ்வும் இருக்கும் என்பதை நாம் மறக்கக் கூடாது. எந்த நாட்டில் எந்த மொழியில் எழுந்த நால் என்றால் என்ன, இவ்விருப்பு, வெறுப்பு ஆகிய இரண்டையும், அவற்றின் விளைவுகளையும் எடுத்துக் காட்டுவதையே நோக்கமாகக் கொண்டு உள்ளது.

இன்பமுங் துண்பமும் மாறிமாறி வருகின்றன. இவ்வுலகில் பெறும் இன்பம் என்றும் கீல்த்து இருப்பதும் இல்லை; அல்லது தூண்பமோ ஒரேபடியாகத் தொலைக்கு விழுவதும் இல்லை. இன்பமுங் துண்பமும் இச்சால் எதிரிடையான எல்லைக்குறிகள் என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். இந்த இரண்டு எல்லைக்கட்கு உள்ளேயே பிராணிகள் ஆடி, ஓடி, அலைக்குதொகாண்டு இருக்கின்றன. இந்த ஆட்டமும், ஓட்டமும், அலைவுமே வாழ்வு.

இந்த உண்மைக்கு எவ்வகைப் பிராணியும் இவ்வுலகில் விலக்காக மாட்டாது. உயிர் உள்ளன எல்லாவற்றுக்கும் இது ஒரு பொது விதி. ஆனால், இவ்வண்மையை இவை எல்லாம் அறிந்தனவோ என்றால் இல்லை என்றுதான் கூறவேண்டும். ஆடி, மாடி, நாப், நரி, குதிரை, பாளைபோன்ற விலங்கினங்கட்கும் கோழி, காகம், கழுகு, ஆங்கத்தபோன்ற பறவைகட்கும் மன்னான் வசிக்கும் பூர்சி புழுக்கருக்கும் நீரில் வாழும் மீன் முதலியனவற்றிற்கும் பொது வாழ்வு உண்டு. ஆனால் அவற்றின் வாழ்க்கை பொதுவாக சில ஊக்கங்களைப்பொறுத்தனவேயாரும்.

மனிதன் ஊக்கங்கட்கு அப்பால்பட்டவனல்லன். அவனையும் ஊக்கங்கள் ஆட்டுகின்றன. சிலசமயம் பெரும் இழிவையும் கொண்டுவருகின்றன. இவற்றைவிட இன்னும் பலவற்றுக்கு மனிதன் ஆளாகுகின்றன. நம் நாட்டு அறிஞர் ஒருவர் கூறியதுபோல் “நாகரிகம் என்றெரு தலைவரி” பழக்கவழக்கம் முதலியவற்றுக்கும் மனிதன் கூத்தாடவேண்டியிருக்கிறது. சில சமயம் அவற்றுக்குப் பலியாகியும்விடுகின்றன. மனிதனுக்கும் மிருகங்கட்கும் சில வேற்றுமைகளுண்டு. மனிதனே பழக்கவழக்கம் நாகரிகம் ஊக்கம்போன்ற இவற்றை ஒரு கயிருக முறக்கி அக்காறியறைப் பிடித்துக்கொண்டு வாழ்கின்றன என்பதில் அதிகம் தவறு இல்லை. இதனாற்தான் மனிதனை கன்கு அறியமுடியாது இருக்கின்றது. பூமியையும் அதிலுள்ளபொருள்களின் தன்மையையும் இலகுவில் அறிந்துவிடலாம். ஆனால் இந்த நான்கு முழுமனிதனையோ பல பிறவி எடுத்தாலும் அறியமுடியாது.

மனிதனுக்கும் ஊக்கங்கட்கும் உள்ள தொடர்பில் ஒரு தனிதன்மையுண்டு. ஊக்கங்களைப்பற்றி தடைப்படுத்தியும் மட்டுப் படுத்தியும் தாமாகவே ஆளக்கூடிய தன்மை பண்புடைய மக்க

ஞக்குண்டு. இந்தப் பெருமை மிருகங்கட்கு இல்லை என்றுதான் கூறவேண்டும். தம்மைத்தாமே ஒழுங்குபடுத்தி நடக்கக்கூடிய தன்மையற்ற மனிதரையும் விலங்குகள் என்றுதான் அழைக்க வேண்டும்.

இப்படியாக ஊக்கங்களைக் கூட்டி ஒழுங்குபடுத்தி ஆரங் தன்மை வளர்ந்து ஒங்கி வக்தமுறை மனித சாதியின் மேன்மை பைக் காட்டுகின்றது. இதைத்தான் அடக்கம் என்றும் கூறுவர்.

இன்பத்தை நாடுவது இயற்கை என முன் குறிப்பிடப்பட்டது. மனிதனும் இயற்கையாக இன்பத்தை நாடியிருப்பான். இன்றும் பார் அப்படியேதான் இங்கிலை மிகவும் கீழானது என்றுதான் கூறவேண்டும். அவன் மிருகங்களைப் போலவே, தன் அறிவு இன்றி, ஊக்கங்களின் வாய்ப்பட்டு, புலனுக்கும் பொறிக்கும் அடிமைபாகி வாழ்க்கான். இங்கு நாம் அவதானிக்கவேண்டியது ஒன்று உண்டு. இங்கிலையில், தனது சொங்க இன்பமே அவனது எண்ணம், அதுவும் அந்த நேரத்து இன்பமே அவனுடைய அறிவுக்குத் தெரிந்தது. மற்றவர்களைப்பற்றிய எண்ணம் சற்றும் இருந்திருக்காது. தனது இன்பத்துக்காக கிடைத்த நேரத்தில், எம்மட்டோ மற்றவர்களைத் துன்புறுத்தியிருப்பான். மிருகத்துக்கும் இவனுக்கும், இப்படியில் பேறுபாடு சற்றும் இல்லை. இன்று மக்களிடையே, அதுவும் எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தும், பெரிய சாதிக் குடும்பங்கள் என்று பட்டம் பெற்றவர்களில், மற்றவர்களின் இன்பத்தையோ, துன்பத்தையோ கருதாது வாழ்பவரும் உளர். இவர்கள் எப்பகுப்பைச்சார்ந்தவர்?

மனிதன் குடும்பமாக வாழுத் தொடங்கியதும், அவனுடைய போக்கில் எவ்வளவோ மாற்றங்கள் ஏற்படும். “நான்” என்றது சற்று மாறி “நானும் எனது குடும்பமும், என்ற என்ன என்கி தொன்றும். குடும்பமே எல்லா பண்புகட்கும் பிறப்பிடம் என்று கூறவேண்டும். தானே தனித்து, வேறொன்றுங்கருதாது, இன்பத்துக்குக் கூடும்பத்துக்கும் இடையே அலைக்கு மனி தனுக்குத் தனது குடும்பத்தைப் பற்றிப எண்ணாக தோற்றுகின்றது. தனது குடும்பத்தில் இன்பம் பொங்கவேண்டும். கூடியளவு துன்பத்தை அகற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணாக தூண்டுகின்றது.

(தொடரும்)

செய்தித்திரட்டு.

திருநாவுக்கரசாயனர் குருபூசை.

மாவத்தகம சைவமகாசபையிலும், தெல்லிப்பழை ‘பாலர் ஞானேதைய சபையிலும், கொழும்பு விவேகானங்க சபையிலும் சாவகச்சேரி கிராம்புவில் மீனுட்சியம்மா ‘குருபூசை மடத்திலும் வெகு சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பெற்றன.

பகவான் ரமணமகர்ஷிகளின் சமாதியின் முதலாம் வருடத்தினம் 27-4-51 வெள்ளிக்கிழமை கொழும்பு சத் சங்கத்தாரால் கொண்டாடப்பெற்றது.

கூட்டுப்பிரார்த்தனை நவாவி வடக்கு தேத்தாமரத்திட ஞான வயிரவர் ஆலய மண்டபத்தில் 13-4-41 வெள்ளிக்கிழமை கூட்டுப் பிரார்த்தனை ஒன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டு வாரக்தொறும் வெள்ளிக்கிழமைகளில் ஒழுங்காக கடைபெற்று வருகிறது.

நாவலப்பிடி இந்து வாஸிப சங்க 32ம் ஆண்டு நிறைவே விழா 12-5-51 சனிக்கிழமை வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடப்பெற்றது.

சுத்தானங்க ஐயங்கி 2-3-51 வெள்ளிக்கிழமை காலை மட்டக்களப்பு முற்றவெளியில் கொண்டாடப்பெற்றது. ஸ்ரீசுத்தானங்கபாரதியாரது திருநூறுவப்படம்; பண்டிதர் செ. பூபாலபிள்ளை அவர்கள் தலைமையில் கோட்டை முனையிலிருந்து புறப்பட்டு மாலை 5 மணிக்குமுற்றவெளிவந்து சேர்ந்தது. திருவாளர்கள் கே. அருணசௌலம், ஏ. வி. மயில்வாகனம், ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை க. நடராஜன் ஆதியோர் சொற்பொழிவாற்றினர்.

துமிழ் விழா நாலாவது தமிழ் விழா ஈழத்து யாழ்ப்பாணத்தில் 29-4-51—1-5-51 முடிய உள்ள மூன்று தினங்களிலும் அதிவிரிசையாகக் கொண்டாடப்பெற்றது. தமிழகமேதிரண்டு வங்கு கொண்டாடியது. இவ்விழா தமிழனின் தமிழ்ப்பண்பை உயர்த்துவதாயிற்று.

ஆத்ம ஜோதி ஆயுள் சந்தா

ஆத்ரவாளர்கள்

திரு. P. R. M. நல்லசாமி னாயுடு இம்புல்பிட்டிய, னாவலப்பிட்டி.
திரு. V. கார்த்திகேச, தபாற்கங்கோர், அக்கரைப்பத்தனை
திரு. R. M. தெலாம்பிள்ளை, ஊவாக்கேல்லி விண்ணலோ.

ஆத்ம சோதனை

இந்தால், கவிதீயரை சுத்தானங்களின் அற்புதமான சுபசரித்திரம் அனுபவக் கனஞ்சியம். ஒவ்வொரு வெளியும் புதுப்புதுக் கருத்துங்களும் உணர்ச்சிகளும் சிரம்பிபது. கல்வி, கலை, கவிதை தொறில், அரசியல், சமூகாப சீர்திருத்தம், சன்மார்க்கா, போகம், ஆங்கி சுத்தி—ஆகிய பல்லேவறு துறைகளில் தொண்டு செய்தவர் பியாக்ஷர். அவரது சாதனங்கள், சித்திகள், பொன் மொழிகள்—எல்லாம் இந்துவில் அடங்கியுள்ளன. வாசகர் வாழ்விற்குப் புதுமையும் பொலிவும் தரும். ६२५ பக்கங்கள். விலை ரூபா. ஆறு.

தயவுசெய்து தங்களுக்கு வேண்டிய பிரதிகளுக்கு ஆர்டர் அனுப்பிவைக்க வேண்டுகிறோம்.

கிடைக்குமிடம் :— சுத்தானங்கு நிலையம், புதுக்கோட்டை,
மு. உ. முருகேச பிள்ளை அன் சன்ஸ்,
நாவலப்பிட்டி, சிலோன்.

தெய்வீக உணர்ச்சி

ஆசிரியர் : துரியானங்கள், விலை 3 அணை.
மக்களுக்கு இன்றைய நிலையில் அவசியம் தெய்வ உணர்ச்சி ஏற்படவேண்டும் என்ற காரணங்களைக் கீட்ட ஆசிரியர் இந்துஸீல எழுதியுள்ளார்.

இப்புத்தகம் வேண்டுவோர் 2 அணை தபால் தலை அனுப்பியும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

விலாசம் :— சிவானங்கள், ஸ்ரீ இராமலிங்க நிலையம், பின்னவூர் போஸ்ட், தேன்னாற்காடு ஜில்லா.

ஓம் யோகி ஸ்ரீ சுத்தானந்த பாரதியாரின் • பிறந்ததீரைச் செய்தி.

ஞானிகளின் பிறந்த தினத்தைக் கொண்டாடுவது மக்களின் பாக்கியமே. அனைவரும் ஆண்டவைனை அடைய வேண்டும். அவர்களுக்குத் தாங்கள் ஒரு வழிகாட்டியாக இருந்து அவர்களைக் கை தூக்கிவிடவேண்டும்' என்பதையே இலக்கியமாகக் கொண்டு, ஞானிகள் ஆத்மீகத் துறையில் தீவீர சாதனைகள் செய்து, அச்சாதனை மார்க்கங்களை மக்களுக்குத் தந்தகருஞ்சிருக்கன. ஆகையால் நாம் அவைகளைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, அவர்களைப் பின்பற்றி நடக்க வேண்டும். இதுதான் நாம் அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய டட்டம். இக்கடமையைத்தான், ஞானிகளின் பிறந்த தினம் நமக்கு ஞாபகமூட்டுகின்றது.

இந்தகைய ஞானிகளில் ஒருவர் ஸ்ரீ சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியார் இவர் அன்பே உருவானவர். உண்மை பீசவது, பொறுமை—இவை களைப் பூஷணமாகக் கொண்டவர். இவர் ஒப்பற்ற கனி, சிறந்த அறி காளி, குரு, யோகி, ஆத்மீக விஷயத்தில் சிறந்த எழுத்தாளர். வேதாந்தத் தந்துவங்களைப் பாட்டுகினில் அழகாக எழுதியுள்ளார். ஒவ்வொரு நமிழன் உள்ளத்திலும் இவரது பாட்டுகள் பதிந்து கிடக்கின்றன.

இவர் தனது வாழ்காட்களை, ஆத்மீகத் துறையில், கட்டுப்பாடு டன் கடத்தித் தன்னை மக்களுக்கு ஒரு உதாரணமாகச் செய்துகொண்டார். இவர் பரிசுத்தமான மனத்தையுடையவர். பக்ரோபகாரி, தாராஜ மனப் பாண்மை யுடையவர், எப்பொழுதும் சுபகலமற்ற சேவையில் முழுகிக்கிடப்பவர்.

உவக விஷயங்களில் உழுன்று அவகிப்படும் மக்களுக்கு, சம்சாரக்டலிலிருந்து நீந்தி வெளிவர வழியைக் காட்டுவார். ஆத்மீகத் துறையில் முன்னேற அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவியையும் அளிப்பார்.

இந்தகைய மகா புருஷனின் பிறந்த தினத்தைக் கொண்டாடுவது மக்களின் கடமையாகும். இப்புனித தினத்தில் இவரைப் பின்பற்றி நடக்க மக்கள் பிரதிக்களுடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

மக்களுக்கு ஆத்மீகத் துறையில் மேன்மேலும் ஊக்கத்தை அளிக்கவும், சுபகலமற்ற சேவையைச் செய்யவும், இவருக்குப் போதிய சுத்தையையும், தேக ஆரோக்கியதையும். நீண்ட ஆயுளையும் இறைவன் அளிப்பாரா!

சிவானந்தாஸ்ரமம்
ஆன்ததுமர்
30-4-1951 }
30-4-1951 }

ஸ்ரீஸ்வாமி சிவாந்த சரஸ்வதி

ஸ்ரீ ராமக் கிருஷ்ண விஜயம்

(1921-ம் ஆண்டிலிருந்து வெளிவருகிறது)

சந்தாதார்க்குப் பல புத்தகங்கள் குறைந்த விலைக்குக் கொடுக்கப் படும். வருடச் சந்தா ரூ. 3/- தனிப்பிரதி அனு 5. ஒவ்வொரு தொகுதியும் தை மாதத்திலிருந்து தொடங்குகிறது. சந்தா தை அல்லது ஆடி மாதத்திலிருந்து தொடங்கலாம்.

கிடைக்குமிடம்

ஸ்ரீராமக்கிருஷ்ண மடம், மைலாப்பூர், சென்னை.

SHUDDHANANDAM

Life Sketch and Songs of
Yogi Sri Shuddhananda Bharatiar.

Dear Sirs,

Yogi Sri Shuddhananda Bharatiar has song a good deal in English and French. We have collected in this book some of his English songs under the title of "INNER VOICE". They lead the reader to a new life of Spiritual Realism, by which every individual can live in the purity, Liberty and equality of the soul.

We have added to this work a study of the many-sided life of the revered Yogi. Price As. 8,

Packing & Postage Extra.

SHUDDHANANDA NILAYAM,
PUDUKKOTTAI. [Tr.]

Ceylon Sole Agents:

M. O. Murugesapillai & Sons,
NAWALAPITIYA.

கொரவ ஆசிரியர் க. இராமச்சந்திரன் பதிப்பாசிரியர் ரா. முசைதூயா
ஆத்மஜோதி ஸிக்யூர் ரெவலப்ரிட்டி இலங்கை
அச்சப்பதிப்பு சரவண அச்சகம் காலைப்பிட்டி 15-5-51